

Under en gränslös himmel

(Ur Österns vind)

Soraya satte sig hos honom. Hade det varit någon annan, vem som helst hade han slagit eller bitit eller huggit med sin lilla kniv. Men då hon la handen på hans axel, gick luften ur honom och han slappade av så pass att hon vågade luta sin kind mot ryggen. Så de suttit så en stund, la hon sin hand på hans kind, vände ansiktet mot sig och såg den sönderslagna ruinen.

”Harcos...”

Han försökte le, men ansiktet förvreds till en grimas.

”Harcos”, sa hon igen.

Nästan som att hon ville fånga det trasiga ansiktet i händerna och snyfta, älskade. Men hon gjorde det inte. Istället la hon armarna om honom och viskade på sitt hemlands mjuka språk. Harcos förstod inte vad hon sa, men han slöt ögonen och lät sig vaggas in i melodin. Snart satt han som i trans till Sorayas sång. Hennes svala fingrar som snuddade hans trasiga ansikte. Utan att känna av tiden, försvann den, sipprade bort i en oändlighet. Då han öppnade ögonen, hade mörkret fallit. Högt på himlen hade stjärnorna och månen kommit fram. Hon satt fortfarande hos honom, men hade honom inte längre i famnen. Istället satt hon, liksom han och betraktade den stjärnbeströdda himlen.

”Det är natt över hela jorden”, viskade hon.

Han lutade sig fram, för att kunna se hennes ansikte. Blek som månen, med alla stjärnornas ljus i ögonen. Det fanns en sorg där i. En sorg han inte förstod.

”De lyser bara för dig och mig”, fortsatte hon. ”Tänk dig det... Världen är svart som Sheol, men alla de gamla och glömda gudarna har låtit tända rymdens alla stjärnor för oss.” Hon vände ansiktet emot honom. Ögonen tycktes plötsligt svämma över. ”De viskar till mig om oss. Du kan inte förstå det här Harcos. Du är bara en pojke... jag är en flicka. Men jag... jag är...”

Hon höjde handen sakta mot hans kind, strök den fjäderlätt. Ett leende från henne, som besvarades av honom.

”Jag måste hem nu. Maten väntar. Dirin Madar väntar.”

Med de orden reste hon sig och skyndade bort i mörkret. Harcos svalde och svalde. Han reste sig långsamt, som i en dröm, förde händerna mot ansiktet och kände efter. Inga svullnader, ingen smärta.

Mikael Mansén

© Mikael Mansén